Р Е Ш Е Н И Е
№ 39390

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 10 състав,** в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5763** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Й., гражданин на Република Т., личен № [ЕГН], срещу Отказ за издаване на виза тип "D", издаден от съветник, консул при Генералното консулство на Република България в О., Република Т., обективиран в писмо от 17.04.2026г., постановен по заявление от 10.12.2025г. на жалбоподателя.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа за издаване на виза, нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочено е, че жалбоподателят е роден в България, с родители български граждани, като през 1973 година е изселен в Република Т.. През 2024г. е взел решение да поднови българското си гражданство и да се установи в страната; подал е заявление за издаване на виза тип D на основание чл.15, ал.1 вр. чл.25, ал1,т.9 ЗЧРБ- за лица родени в България, но изгубили гражданството си, прилагайки надлежни документи, срещу което е постановен оспореният отказ; намира, че в оспорения акт липсват фактически основания за постановяването му, както и нарушения на материалния закон, тъй като е представил всички необходими документи, доказващи целта на пребиваването му. Претендира отмяна на оспорения отказ.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не се представлява.

Ответникът – съветник, консул при Генералното консулство на Република България в О., Република Т., редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура редовна уведомена, не изпраща представител и не взема становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.12.2025г. жалбоподателят Х. Й., [дата на раждане] в [населено място], с паспорт № U., издаден от Република Т., валиден до 26.02.2034, с национален идентификационен номер [ЕГН], по настоящем пенсионер, е подал в Генералното консулство на Република България в О. заявление за издаване на виза тип D. Към заявлението са приложени копие от паспорта на заявлителя, Удостоверение от МП на Република България изх.№5520/2024г., акт за раждане на заявителя, Удостоверение от [община] № 08-00-139/20.03.2025г., Удостоверение за идентичност на имена № 32463, издадено от Общинска дирекция на Службата по гражданско състояние и гражданство на Република Т., договор за наем на недвижим имот от 05.12.2025г., декларация за предоставен адрес на пребиваване от О. М. Х. от 03.12.2025г. и банково удостоверение от Асет Банк за наличие на банкова сметка от 17.06.2025г., удостоверение за семейно състояние от 19.11.2025г. и удостоверение за съдимост изх.№ 94381232-2025-[ЕГН]/11.49.
На 17.04.2026г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза тип „D“, обективиран в писмо от 17.04.2026г. Като основание за отказа е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 от Закона за чужденците в Република България с посочени "допълнителни забележки", че при извършената проверка е установено, че чужденецът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България. Целта е да посещава страната на гости и да получи българско гражданство.
В хода на делото, от Държавна агенция „Национална сигурност“ е изискано становището по съгласувателната процедура. С писмо ДАНС уведомява съда, че по заявлението на Х. Й., кандидатстващ по заявление за издаване на виза тип D, е осъществена проверка от Териториална дирекция "Национална сигурност"-К., която е изразила положително становище, тъй като апликанта не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност.
Постъпило е и становище от началник група "Миграция" при ОДМВР- К., че от извършените проверки е установено, че за жалбоподателя не е налице хипотезата на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, тъй като Х. Й. не живее на територията на Република България и не смята да се установи в страната. Констатирано било противоречие с изискванията на чл.9, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим. Във връзка с горното е намерено, че е налице основание за отказ по смисъла на чл.10, ал.1,т.17 от ЗЧРБ.
При така установеното от фактическа и от правна страна съдът приема следното:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ допуска съдебно оспорване, когато се твърди засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ. В случая жалбоподателят изрично сочи нарушение на чл. 8, т.2 от ЕКПЧОС, съобразно която разпоредба намесата на държавните власти в упражняването на правото на личен и семеен живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество.
Жалбата е подадена от надлежни страни и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което следва да бъде разгледана по същество.
Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – консулско длъжностно лице, оправомощено съгласно приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 212/12.11.2024г. на временно

управляващия Генералното консулство на Република България в О..
Нормата на чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) изисква при отказ да се състави формуляр по образец, в който да бъдат отразени мотивите за отказа, чрез посочване на основанието и фактическите съображения, като не се вписват данни, засягащи интересите на националната сигурност. В процесният случай отказът е обективиран в писмена форма върху стандартен формуляр по Приложение № 7 към НУРИВОВР.
В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, за което съдът прави извод на база представената от ДАНС и дирекция "Миграция" справки, собствен превод с Гугъл-преводач и от основанията за отказа, посочени в графа "допълнителни забележки".
С оглед представените доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган формално е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал.1, т. 17, от ЗЧРБ, посочени в обжалваният административен акт като правни основания за постановяването му. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа фактически и правни основания, представляващи конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза. Цитираната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ предвижда да се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;
Изложените фактически обстоятелства обаче не съответстват на материалния закон. Събраните доказателства не водят до извода, че жалбоподателят няма намерение да се установи трайно в Република България, нито че това не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.
В подкрепа на намерението на Х. Й. да живее в България е безспорно установеното, че той е роден в България. Той е кандидатствала за виза вид „D” на основание чл.15, ал.1 във вр. с чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ. Според чл.15, ал.1 от закона виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ, в това число и договор за наем от 05.12.2026г., подписан лично от жалбоподателя в качеството му на наемател на недвижим имот в [населено място] 67, [община], където всъщност е роден и където е било последното му пребиваване преди изселването му в Република Т.. Представена е също декларация, с която наемодателят на имота- О. М. Х. е декларирал, че предоставя адрес за пребиваване на жалбоподателя.
Изготвеното становище от ОДМВР-К., началник група "Миграция" не води до различен извод за целта на пребиваване на жалбоподателя, отколкото декларирания и удостоверения от него със заявлението и приложените документи. В становището е посочено, че бащата на домакина по искането на виза- М. Х. М. е попълнил въпросник относно целта и условията на заявеното пребиваване. Според въпросника жалбоподателят Х. Й. е син на брат му; на адреса постоянно живеят родителите на домакина, които имат сключен договор за наем с Х. Й.; последният няма ключ за имота, както и лични вещи в него. Чуждия гражданин живеел в И., като целта на

исканата виза била да гостува в страната и да получи двойно гражданство.
Така посочените данни не могат да обосноват отказ.
Желанието на едно лице да възстанови или придобие българско гражданство по никакъв начин не представлява обстоятелство, което само по себе си може да обоснове отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Напротив, когато това желание е съчетано с изрично заявено намерение за трайно установяване в Република България, то представлява обстоятелство, което е в подкрепа на заявената цел на пребиваването. Самото намерение да бъде възстановено българското гражданство не може да бъде квалифицирано като недостоверна цел на пребиваването, нито като доказателство, че кандидатът няма намерение да живее в страната.
Следва да се прави ясно разграничение между производството по издаване на виза за дългосрочно пребиваване и производството по придобиване или възстановяване на българско гражданство. Това са различни административни производства, уредени в различни нормативни актове и при различни материалноправни предпоставки. В производството по издаване на виза административният орган следва да установи дали е налице някое от законовите основания за отказ, включително дали заявителят достоверно е доказал целта и условията на заявеното пребиваване. Органът не може да превръща евентуалното бъдещо производство за възстановяване на гражданство в самостоятелно основание за отказ на визата.
Обстоятелството, че жалбоподателят е посочил като своя цел и възстановяването на българското си гражданство, не опровергава, а логично допълва заявеното от него намерение да се установи в страната. Още повече, че по делото няма данни той да е заявил, че ще използва визата единствено за краткотрайни посещения, без да има намерение да пребивава трайно в България. Напротив, заявеното от него основание за пребиваване е именно това по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, което предполага намерение за трайно установяване.Ако се споделят доводите на административния орган всъщност би се стигнало до своеобразен правен парадокс – колкото по-ясно кандидатът заявява желанието си да се върне в България и да възстанови българското си гражданство, толкова по-неблагоприятно да се оценява това обстоятелство при преценката дали има намерение да се установи в страната. Подобен резултат не може да бъде възприет като съответстващ нито на целта на закона, нито на разумното му тълкуване.

Не се установява и друго обстоятелство по делото, което да сочи, че заявената цел и условията на пребиваването са недостоверни. Напротив, представените документи – договор за наем, декларация за предоставен адрес, документите относно раждането на жалбоподателя в България и документите, удостоверяващи самоличността и връзката между имената му, следва да бъдат преценени в тяхната съвкупност. Същите представляват обективни данни, съответстващи на заявената от него цел. От значение е и обстоятелството, че в хода на съгласувателната процедура Държавна агенция „Национална сигурност“ е изразила положително становище, като е приела, че жалбоподателят не е идентифициран като заплаха за националната сигурност. Макар това становище да не обвързва административния орган относно преценката по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, същото е относимо към цялостната преценка на обстоятелствата по заявлението.

Следователно по делото не е доказано по несъмнен начин наличието на факти, от които да може да се направи обоснован извод, че жалбоподателят не желае да се установи трайно в Република България или че недостоверно е заявил целта и условията на пребиваването си. Констатациите, че лицето живее в Република Т., няма ключ за наетия имот и няма лични вещи в него, не са достатъчни да опровергаят останалите данни по преписката, тъй като към момента на кандидатстването същият не е имал разрешение за пребиваване в България, за да има ключ и лични вещи в имота.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза тип „D“ е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен, а преписката да бъде изпратена на ответника за издаване на административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление от 10.12.2025г. от Х. Й. при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Й., личен № [ЕГН], Отказ от 17.04.2026г. за издаване на виза тип "D", издаден от съветник/консул при Генералното консулство на Република България в О., Република Т., постановен по заявление от 10.12.2025г. на жалбоподателя.
ИЗПРАЩА преписката на съветник/консул при Генералното консулство на Република България в О., Република Т., за ново произнасяне по заявление от 10.12.2025г. на Х. Й..
Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.